

Håndelag og hjertelag i Humleby

21. afsnit i Onkel Svends julefeuilleton

Det var en mørk og stormfuld nat. Pensionisten havde forvildet sig langt ud i nattelivet, hvor vragrester fra diverse julefrokoster tumlede rundt mellem hinanden.

Som stort set den eneste i det kaotiske mylder var pensionisten æddru og årvågen. Han havde i en månedstid deltaget i et intensivt kursus i udvidet førstehjælp, og var nu draget ud i en del af nattelivet, hvor han var helt sikker på at få brug for sit ny erhvervede talent.

Inspirationen havde han fået en aften i Beboerhuset, hvor der blev spillet folkemusik af et populært orkester med en lokal trubadur som forsanger. Hver en stol var optaget, og der var kamp om de få ståpladser. Pludselig dejsede en nydelig herre, der var presset op mod baren, omkuld. Servitricen fik stoppet musikken. Heldigvis var der en læge til stede, og hun fik møvet sig frem til den bevidstløse mand og ringede efter en ambulance efter at have taget mandens puls. Der gik rystende lang tid, før ambulancen kom.

Pensionisten erfarede senere, at manden overlevede sin tur på hospitalet. Men hvis der nu ikke havde været en læge til stede? Og tænk hvis der var tale om et hjertestop? Ja, så var den pæne mand død.

– Det kunne lige så godt have været mig selv, tænkte pensionisten; nogen må gøre noget.

Det slog ham, at der selvfølgelig burde være en hjertestarter ved Beboerhuset. Men det vil kræve investering og måske et initiativ

Pensionisten kastede sig beslutsomt ud i nattelivet for at finde de steder, hvor det gik hedest til, og hvor der var størst chance for, at folk kom alvorligt til skade.

fra husejerforeningens bestyrelse, havde bestilt andet end at overtale husejerne til at hælde deres spar-

somme tusindekronesedler direkte i kloakken. Fra den kant var der ingen hjælp at hente.

Han satte sig for selv at tage af-fære. Han fandt ud af på internet-tet, at Tryg-fonden forærede hjer-testartere til steder og foreninger, hvor forsikringsselskabet kunne se en reklameværdi i at få hængt en iøjnefaldende hjertestarter op. Men Tryg var han ikke tryk ved. Havde hende Tryg-bossen fru Bos-se ikke netop fyret den kongelige teaterdirektør netop på den tid af året, hvor det gør allermost ondt at blive sparket ud i kulden uden noget at leve af?

I et indslag om førstehjælp i en OBS i TV så han, at man også kan genstarte et stoppet hjerte manu-elt helt uden brug af et dyrt appa-rat med påklistede reklamer fra et tvivlsomt selskab.

Så slog det ham: Humlebys hjer-testarter...Det er jo lige mig.

Det var ikke svært at få plads på et aftenskolekursus i udvidet førstehjælp.

Han gik op i det med liv og sjæl. Instruktøren var en nydelig dame i sin bedste alder - ca. 20 år yngre end ham selv. Det var et stort øje-blik, da han med hende som "pa-tient" fik lov at demonstrere for de andre kursister, at han havde lært, hvordan man giver hjertemassage.

Hun vendte dog siden af ansig-tet til, da han ville vise, at han havde forstået, at man efter korte rytmiske tryk på hjerteregeionen også skulle sætte gang i patientens åndedræt med regelmæssige pust fra mund til mund (- *eller mund til næse!* - *onkel Svend*).

Hans demonstration blev god-kendt, selv om han måtte nøjes med at pruste på patientens kind. Efter det følte han sig parat til at gå i kast med Humlebys koner ef-terhånden, som de faldt om med åndenød og hjertekvaler.

På vej hjem efter første-

hjælpekursets sidste dag købte han i Tiger-butikken et selvklæben-de rødt hjerte. Da han kom hjem skrev han "Humlebys hjertestar-ter" på hjertet og klæbede det på sin jakke øverst i venstre side.

- Nu sidder det hjerte på rette sted, tænkte han, da han gik ud på sin første patrulje. Men ingen reagerede. Et synligt rødt hjerte vækker ikke opsigt i december, hvor der er så meget julehalløj.

- Torsdagsbaren i Beboerhuset kan være et godt sted at starte. - Måske får en eller andet drukket sig ud i en tilstand, hvor der er brug for førstehjælp, tænkte han.

Om torsdagen mødte han op iført sit røde hjerte. Der var bortset fra ham selv kun damer til stede, og blandt dem en hel del, som det ville være ham en fornøjelse at yde førstehjælp.

Han hørte en af damerne hviske til en veninde: "Har du set, hvad der står på hans røde julehjerte?" Og veninden svarede: "Ja, mit hjer-te får han sgu' ikke til at banke...".

Det var let for pensionisten at lade som om, han ikke hørte det, for det var åbenbart ikke deres me-ning, han skulle have hørt det.

En tredje dame henvendte sig direkte til ham: "Jeg har tit tænkt på, at der burde hænge en hjerte-starter på Beboerhuset. Det er en pudsigt måde, du har valgt at rekla-mere for den ide. Ved du, at man kan få sådan en gratis fra Trygfon-den?"

- Emsige kælling, tænkte pen-sionisten. Højt sagde han: "Jeg er ikke tryk ved Tryg. Og inden folk får læst brugsanvisningen, er pa-tienten garanteret stendød. Jeg stoler mere på en mand med det rette håndelag end på et indviklet apparat."

Efter det svar satte damen sig hen og hviskede sammen med dem, han havde lagt øre til.

Der var ingen tegn på, at nogen

af de tilstedeværende damer var på vej ud i en tilstand, der kunne bli-ve kritisk. Pensionisten prøvede at hjælpe dem på vej ved at give en omgang og nok en omgang. Men da han også ville byde en tredje omgang, ville ingen nyde noget.

Dagen efter stod det ham klart, at han måtte længere ud i byen for at få brug for sine færdigheder. De nye cafeer og diskoteker i Købbyen må være det helt rigtige - der stik-ker de med knive og alt muligt, som man kan tage skade af.

I det diskotek han fik mast sig ind på, så det ud til, at der i høj grad kunne gå hen og blive akut brug for en beslutsom førstehjæl-per. En kraftig herre dansede tilsy-neladende med sig selv. Pludselig lavede han en slags pirouette med himmelvendte øjne og sank sam-men på gulvet.

Pensionisten væltede et par tæt omslyngede unge par på sin vej frem til den herre, han havde set synke sammen. Patienten lå sammenkrummet mellem et virvar af dansende og spjættende ben. Manden lå og rystede; klukkende - nærmest rallende - lyde tydede på noget af det rigtige - hjerteflim-mer! - Pensionisten kæmpede for at få ham om på ryggen, så han kunne give hjertemassage. Mund til mund håbede han, at der ikke blev brug for i dette tilfælde.

Det gik op for pensionisten, da han lagde øret til, at de klukkende lyde skyldtes, at manden lå og gri-nede...

Pludselig spilede manden øj-nene op og råbte: "Hvem fanden er du? - Hold op med at rage på mig?"

"- Jeg er øh - jeg er parame-diciner, jeg troede du var kommet noget til", fik pensionisten frem-stammet

"- para hvaffernoget - nårh så-dan en para - ja det er en hård nød at knække. Men dig skal jeg nok

få ned med nakken...Eller siger du, at det her er paradys? Fedt. Her er godt gang i den."

Den grinende mand viste sig heldigvis, at være en vennesæl type.

Da de havde hjulpet hinanden op at stå og fik kæmpet sig igennem mylderet hen til baren, gav han øl. Og præsenterede pensionisten for de nærmest stående som sin nye ven - "han er ikke så farlig, han er kun paramilitær", sagde han om ham.

Folks reaktion gjorde pensionisten bange - nærmest paranoid - han skyndte sig at drikke ud og kante sig hen til udgangen.

Udenfor rasede en storm, som vakte minder om den store snurrebasse i 1999. Han trodsede op-hængte advarsler om løse tagsten og stred sig tappert frem ad fortovet mod vinden. Der var jo gode chancer for at nogen kom til skade og fik brug for førstehjælp.

Han nåede helt hjem til Küchlersgade uden at have været til nogen verdens nytte. Konen tog rasende imod ham. "Hvor i al verden har du været på denne tid og i det vejr. Jeg har været ude af mig selv af bekymring."

Da det gik op for konen, at han hverken var kommet noget til eller havde drukket sig fuld, gav hun ham dog en kærlig krammer og ønskede ham god nat.

Dagen efter konstaterede pensionisten, at papirhertet på hans jakke var væk. Han fik klippet et nyt rødt hjerte ud af et stykke stof og fik det rimpet fast på jakken med nål og tråd. Det sad godt fast men var ikke til at skrive på. Så klippede han et par hvide kors ud af et lagen og fik også dem rimpet fast på begge ærmer. - Det kan folk ikke tage fejl af. Nu kan enhver se, at her er der hjælp at hente, tænkte han.

Da han gik sin patruljerunde i

hele Humleby, havde stormen lagt sig, men han mødte kun en kvindeligt hundelufter, der havde hele fire små livlige køtere i snor. Hun så langt fra ud til at fejle noget. Pensionisten så dog for sig, at hun faldt over en af hundesnoren og måske på en måde, så hun blev kvæstet og fik brug for mund til mund og alt muligt. Han fulgte efter i passende afstand, men der skete hende desværre ikke noget.

Efter sin runde på Vesterfælledvej så han hele to rollatorer og en klapvogn parkeret uden for Bobs hytte. Det så lovende ud.

Men inden for var alle glade og meget levende. For enden af baren stod den berygtede rørlægger og lyste op i et stort smil, da han så ham:

"Du er godt nok blevet pyntet til jul med kors og hjerter", sagde han. "Jeg fejrer, at jeg i dag har fået mit livs sidste fyreseddel. Fra nu af er jeg også pensionist. Hvad vil du have at drikke?"

Pensionisten skønnede, at der her ikke var umiddelbar brug for, at han holdt sig æddru og årvågen. Faktisk var det stærkt fristende at slappe af og få noget at styrke sig på.

Da han kom hjem, så hans kone ikke glad ud: "Du er godt pyntet", sagde hun.

Han fortalte hende, at han desværre var løbet ind i den berygtede rørlægger, som insisterede på at blive fejret, fordi han var blevet pensionist.

"Det var da en dejlig nyhed", sagde hun.

Da pensionisten ikke kunne se, hvad der var dejligt ved det, forklarede hun ham, at rørlæggeren var utrolig god til at give massage: "Det har han lært på aftenskole sammen med sin kone, men hun har jo ikke tid til at give massage efter at, hun er blevet pedel på diakonissestiftelsen..."

Pensionisten var rystet: "Det anede jeg ikke; kan han også give hjertemassage og yde førstehjælp?"

Hans kones svar beroligede ham: "Nej, det er kun sådan afslappende kropsmassage, altså sådan noget med at løsne op for spændinger og den slags. Det er noget så dejligt at give sig hen til."

De følgende dage gik pensionisten sine ture rundt i Humleby uden at få brug for sine særlige evner - nu med et armbind med et rødt kors. Det mente han ikke ville blive forvekslet med julepynt.

Det blev det heller ikke. "Nå, i år samler han ind til Røde Kors, godt at nogen gider gøre godt for andre", hørte han en sige bag sin ryg.

Den bemærkning varmede. Det var der også brug for. Efter den voldsomme storm var vinden drejet om i det kolde hjørne. Og sneen lagde sig tykt over Humleby.

Da han efter at have afsluttet sin runde drejede ind i Küchlersgade, så han sin kone stå sammen med rørlæggeren: "Farvel og tak, hvor var det dejligt", sagde hun.

Rørlæggeren hilste fornøjet på pensionisten: "Jeg gav hende hele turen. Så nu er hun så god som ny. Glædelig jul begge to".

"Tak. I lige måde", sagde pensionisten.

Onkel Svend.